

©KK

LUCKY 7

KOLÍČEK

září, říjen, listopad, prosinec 2013

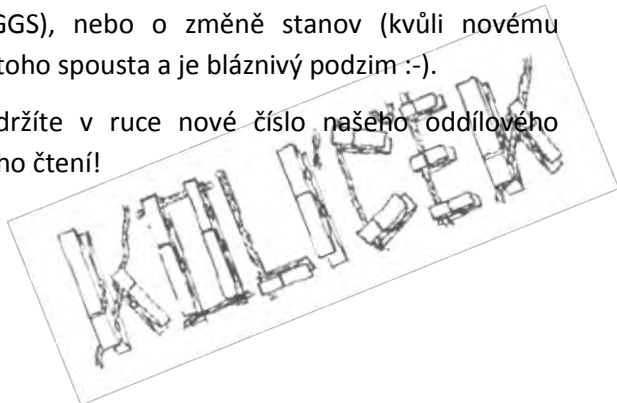

V editorialeu táborového Kolíčku jsem psal o tom, co nás čeká po táboře. Kolik volna si užijeme. Jaké projekty si chystáme na prázdniny a kam se chystáme. Mám pocit, že jsem se od té doby nestihl skoro ani pořádně vyspat a obchodní domy v centru Prahy už v plném proudu prodávají vánoční ozdoby a útočí na naši touhu koupit bližním a přátelům ještě lepší dárek než minulý rok.

Za to mrknutí oka jsme začali zas jezdit na výpravy. Každý týden míříme na schůzky. Pomalu začínáme plánovat další tábor. A mě nepřestává udivovat, co všechno se kolem mě stíhá dít a čeho všeho jsem vlastně součástí. Namátkou se třeba může jednat o rozšíření naší stávající klubovny do prostoru naproti, přes chodbu. Proběhl střediskový sněm, na kterém jsme si zvolili nové vedení našeho střediska do dalších let. Byli jsme součástí prvního střediskového setkání všech dětských oddílů v novodobé historii našeho střediska. Přivítali jsme v našich řadách nového mladšího vedoucího z řad stodůleckého oddílu PaVaZS (Paráda a Vlčáci a Zlatý střed). Junák jako organizace se chystá také na sněm, na kterém se bude mimo jiné rozhodovat o změně názvu organizace, vystoupení z jedné z nadnárodních skautských organizací (WAGGGS), nebo o změně stanov (kvůli novému občanskému zákoníku). No, je toho spousta a je bláznivý podzim :-).

Vy ale neblázněte, protože držíte v ruce nové číslo našeho oddílového časopisu se spoustou zajímavého čtení!

za redakci Kolíčku Mamut

1. Editorial
2. Obsah
3. Dopis z Norska
4. Promítání fotek
- 5.-6. Operace Moštování
- 7.-8. Brigáda u Pavla
- 9.-10. Jamboree
11. Schůzka o vodě
11. Klíče k pokladu
12. QR kódy
- 13.-15. Obrok
- 16.-17. Kolíčková recenze - spacáky
- 18.-20. Kolíčková recenze - lyžování
21. Střediskový sněm
- 22.-25 Jamboree očima organizátora
26. Trochu drsnější pohádka
26. Kolíček děkuje
27. Kolíčkové informace

Na začátku října nám do redakce Kolíčku přišel dopis. Ne, že by nám nechodily dopisy od našich fanoušků, kteří se s námi chtějí osobně setkat, nebo nám píší své postřehy k číslům minulým, ale dopis až z dalekého Norska pro nás není úplně na denním pořádku.

Napsal nám jeden z Norských průvodců, který naši skupinu prováděl národním parkem při hledání bájných trolů. Naše norština bohužel není moc dobrá, ale věříme tomu, že překlad je více méně přesný.

My vitat Czech skupina.

My být překvapeni. Přijet skupina z Czech, ona vypadat zmrzle. Prý jít s náma dívat na trolly. My ťukat na hlavu. Oni nevědět, co troll. My muset je poučit, oni se nebát černých vlasů, červeného oblečení a brýlí. Oni myslet, že to člověk! Oni nemít blok a čmáry čmáry. My je muset dát. Oni nevidět spadlé stromy, nevědět, co jíst troll. Kdo je poslat??? My nechápat. Prý prof., Ing., at Bc. Ivo Kos, Csc., Drsc. On nebýt špatný, už tu byl. My být optimističtí. Czech skupina pomalu začít vnímat a vidět troll. Oni nacvičovat strhávání chlupů trolla, zkusit jaké to je žít s trollí nemoc. Oni vše zapisovat. My mít radost.

Oni objevit Bílou slečnu Trollovou, oni s ní začít povídat. Ona se nebát světla, ona bydlet v rozpadlém domě. Ona se bát lidí, nechtět jít s náma do civilizace. Ona se vyfotit s Czech skupina. My být Czech skupina moc vděční, oni nám prokázat velká služba. My doufat, že je tu ještě uvidět.

Bjørg Lambertsen

Pokud si na naši výpravu za trolly nevzpomínáte, tak se podívejte do minulého čísla Kolíčku a na fotky na našem skautském webu (odkaz vpravo).

Netradiční akce se konala 16. 10. místo schůzky ve škole ČVUT Albertov. Nikdo si nepřinesl školní pomůcky, protože nebyly potřebné. Počet zúčastněných se nedal spočítat, preto je tu len odhad: Krátura, Matěj, Šimon D., Mates, Adam, Konrád, Aneřka, Jáchym, Eliřka, Karolka, na, Tomás, Mamut, Klára a někteří z rodičů.

Rozjiven ze řkoly se skoro vřichni seřli u klubovny a mohlo se vyrazit směr vyře zminen Albertov. Tam, kde se beřne kon besídky, jsme zjistili, že priřlo tolik lidí, kolik bylo v plánu, a mohl se jen doladit ten starej poita a promítat ty fotky, na kter se vřichni teřili asi 2 měsíce. Nekter z nich opravdu stály za to - třeba Matyas dokonale prevleen za slečnu, pracující Ministr, relaxující Kratura a stavějící vedoucí. No proste

vřechno, co se na táboře dělo. Z těch zhruba 12 tisíc fotek se jich vybralo nakonec jen zhruba sto. Ale i přesto, že Kratura s Matesem vyruřovali svým smchem a Kratura, tentokrát s Ministrem, jeřte vyruřoval svými great singly jako napriklad Za tebou, nebo Zmier svetlo s tmou, se vřichni (ař zase na Kraturu, teď pro změnu s Matějem, které čekala dlouh cesta domů) se dvali na odchod s usmevy ve tvrich. No, a rodiče jedou taky

na tábor a nemusela se zaplnovat nejak školní učebna, kter připomíná msto hrůzy a utrpení.

Po Odchycení Arachnidského mozku se válka začala vyvíjet v náš prospěch až do chvíle, kdy v tajném výzkumném středisku na Zemi vypadl proud. Záložní generátor nenaskočil a energetická bariéra kolem ohradníků spadla. Brouci pobili všechny.

PROTO JSME TU MY: POJÍZDNÁ PĚCHOTA

Po ubránění pevnosti Boyard na Big K nás poslal zpátky na Zemi. Mysleli jsme si, že půjde o dovolenou, ale mýlili jsme se: šlo o přísně tajnou operaci. Protože blízko střediska byla vesnice, tak jsme akci museli provést tajně.

Byli jsme složeni ze dvou týmů:

Tým Alpha: elitní vojáci (gauneři) s tajným vybavením. Mezi nimi i jeden zelenáč já (Václav Káninský)

Tým Beta: Nováčci (většinou ze Země) měli sloužit jako první, linie (vlčušky)

Byli jsme přestrojeni jako skauti, aby nás nikdo nepoznal. Plukovník Klára Křestánová bohužel nestihla odlet našeho letadla z Nového Buenos Aires a musela proto letět druhým, proto velení převzala kapitán Mája, která nás dovedla k domu tajné služby pod velením seržanta

Housete. Zde jsme se rozdělili - tým Alpha zde zůstal a tým beta šel do blízkých kasáren. Potom nás Federální agenti uvítali a s kapitánem Májou dohodli plán zítřejšího útoku na brouky. Agent McMošťák nám poskytl informace o výzkumu prováděném ve středisku, prý zde vyvíjeli toxický plyn pro brouky a povedlo se jim to, jenže ten plyn nestihli vyzkoušet. Přinesl s sebou i plány na jeho výrobu. Kolem 11:00 přijela plukovník Klára Křestánová, která se šla podívat k týmu Beta, tam také přečkala noc. My jsme sebou měli vojína Šimona Dobreva, který s sebou měl i simulační výcvik

vojáka na krátkou vzdálenost, který jsme se pokusili dokončit. Druhý den už simulace byla dokončena a my jsme se konečně mohli něco dozvědět o plánu akce. Zjistili jsme, že na toxický plyn pro brouky potřebujeme jablka. Proto jsme se rozdělili do malých skupin, abychom pokryli větší oblast. Vyprávění o tomto sběru by bylo nezáživné, tak přeskochíme rovnou k věci. Po dokončení tohoto sběru se týmy Alpha a Beta spojily do dvou smíšených týmů. Tyto týmy se střídaly ve dvou činnostech:

1. Výroba plynu
2. Natáčení poslední zprávy rodině

Já jsem velel 2. Týmu - první jsme šli vyrábět plyn.

Tato činnost nám šla dobře, ale natáčení zprávy špatně, skončilo to velkým fiaskem, kdy na konci točili jen elitní vojáci (Václav Káninský, Matěj Kloubek, Žofie Daňková). Ale video jsme stejně nenatočili. Večer (den sobota) agent McMošťák odnesl 2/3 plynu do střediska, kde zlikvidoval brouky, my jsme se dívali na film o udatném modrém bojovníkovi, který zachraňoval planetu před Zlými

lidmi, plukovník Klára se připojila k týmu Alpha. Druhý den jsme už jen vzali zbytek plynu, který zbyl, a šli jsme na letadlo do Buenos Aires. Plukovník Klára ale zůstala v oblasti, aby počkala na vojáky, kteří jí mají zajistit.

Ende

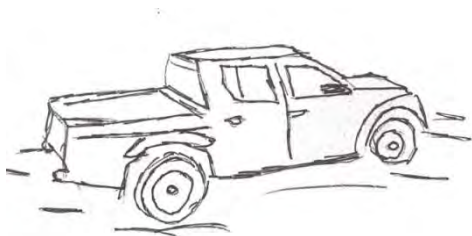

Kdo by zapomněl, jaké bylo počasí na táboře? Epické krásné! Sluníčko přímo pílilo blankytem, že?

Protože bylo tak hezky, stalo se, že Pavel Šťastný strávil celý červenec v traktoru sekáním trávy na loukách a neměl čas s námi jít na brigádu během tábora. Takže jsme se za ním vypravili na podzim.

(upozornění: tento článek není vhodný pro jemné povahy)

První část naší výpravy, tzn. Mája, Zbýňa a já, vyrazila v sobotu večer. Dlouhá cesta z Prahy ubíhala poklidně až do Šumperka, kde nám dohrálo CD geniálního kytaristy Django Reinhardta. Mysleli jsme, že budeme muset

vystoupit z auta a dojít posledních asi 15 km pěšky. Mája se ale zatvářila tak hrozivě, že jsme raději prohrabali zbylá CD a nakonec padlo rozhodnutí, že se pokusíme dorazit zbytek trasy na Vivaldiho. Ten se naštěstí ukázal jako dostačující pohon, takže jsme

dojeli k Pavlovi bez dalších problémů.

Brigáda se od té na jaře liší v jednom zásadním bodě: je lovecká sezóna. V důsledku toho se korba Pavlova auta, jindy pohodlný dopravní prostředek, proměnila ve skladiště střev a mrtvé lišky.

Změna z letního na zimní čas nám způsobila taky poměrně neočekávané potíže, protože prostá dohoda o tom, v kolik se ráno vstává, se změnila na komplikovanou diskuzi, kolik že hodin bude v kolik hodin ráno, a v kolik hodin tedy máme ráno vstávat, aby bylo tolik hodin, kolik chceme, aby bylo. *(Pokud*

jste se v této větě ztratili, tak aspoň chápete, jak složitě jsme se dohadovali.)

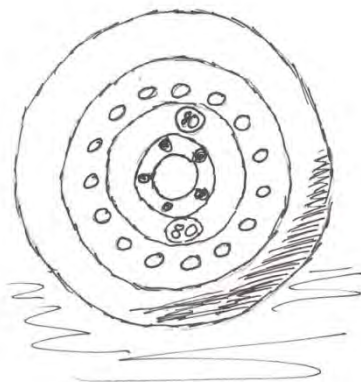
V neděli jsme narazili na další stopy po mysliveckém řádění – srnu, nebo spíš všechny ty její vnitřní části, které srnu vlastně vůbec nepřipomínají. Není to nic moc, pracovat v blízkosti smrdutého bachoru, na kterém si pochutnává parta much. Naštěstí jsme většinu času strávili v lese a v blízkosti bachoru jsme se pohybovali, jen když jsme nakládali dřevo na valník.

V neděli za námi dorazili Zub, Kulan a Tarzan, se kterými jsme potom štípali dřevo na hydraulické štípače. Kulan to tradičně od Pavla schytlal za to, že je vegan. *(Mimochodem, myslím si, že zdaleka nejhorší na veganství není to, že člověk nemůže jíst maso, sýry ani máslo. Mnohem horší je to, že v každé společnosti se najde ten vtípálek, který vám to musí nějakým děsně originálním způsobem omlátit o hlavu.)*

V pondělí jsme ještě štípali nějaké dřevo, naložili ho na valník a vyložili ho někomu na zahrádce. A kromě práce jsme stihli ještě: zjistit spoustu informací o světě dinosaurů a nechutných hmyzáků a projet se v lopatě traktoru (mnohem lepší zážitek, než je Matějská pouť).

Na cestě zpět jsme zjistili, že nám uchází vzduch z pneumatiky. Naštěstí měl Zub v autě rezervní. Bohužel byla mnohem menší, než všechny ostatní pneumatiky na autě. Naštěstí přesto šla nandat na kolo. Bohužel se s ní smělo jet maximální rychlostí 80 km/h. Naštěstí jsme i přesto dorazili do Prahy v pořádku.

V pátek jsme se sešli v Butovicích a čekali na autobus směr Chraštica. Když jsme dojeli do Chraštic, vydali jsme se do školy. Každý oddíl měl svoji třídu, kde se zabydlel. Náš oddíl měl 7. třídu.

Když jsme se zabydleli, všichni jsme proběhli všechny kouty ve škole a přečetli si vyvěšené plakáty, že se bude promítat film jménem HIAWATHA. Pak nás vedoucí svolali do haly a dali nám papíry na vyplnění. (např. najdi někoho z letorostu, ať ti nakreslí tee pee). Když jsme to všechno vyplnili, dostali jsme lístky na film

Hiawatha. Pak nás pustili do kina. Když se dopromítal film, šli jsme si vyrobit

lampiony. Když jsme lampiony dodělali, napsali jsme na velký papír Hiawathovi na cestu přání, protože ho vybrali, aby zachránil jejich indiánský lid před hladomorem. Musel se vydat přes zakázané jezero za velkým medvědem, který mu mohl jediný pomoci. Pak jsme se oblékli a šli na školní zahradu. Všichni jsme si stoupli do půlkruhu se svými lampiony. Každý oddíl přečetl své přání a měl se vypustit velký lampion do vzduchu, ale nakonec byl moc vítr, tak se to nepovedlo. Pak jsme si zazpívali ukolébavku, poslali stisk a vrátili se do budovy. Malí šli spát a velcí mohli do 23.30 běhat po

škole. Ve 23.30 šli i velcí spát.

Ráno jsme se vzbudili a po ranní hygieně jsme šli do jídelny na snídani. Pak nás odvolali do haly a stavěli jsme indiánské chýše z kartonů. Když jsme je

dostavěli, každý předvedl tu svou a rozdělili nás do skupinek zamíchaných s jinými oddíly. Každý si zalezl do nějaké třídy a postupně jsme každý řekl nějakou oblíbenou hru. Když jsme to dodělali, měli jsme sváču.

1. střediskové Jamboree

8.-10. listopadu 2013

Chraštica u Příbrami

Pak jsme šli na oběd. Byly špagety s boloňskou omáčkou. Po obědě byl polední klid. Po něm jsme šli kousek od školy a seřadili se do řady. Vedoucí šli postupně a rozdávali fáborcky – žluté, modré, červené a bílé. Pak se po barvách rozdělily děti do skupin a jejich zapisovači je odvedli na stanoviště.

Hra byla o tom, že po lese byla rozmístěna zvířata a pod nimi papírky. Každý sběrač musel vysbírat postupně všechny papírky a chránili je bojovníci a ochránci před vlky. Když se někoho vlk dotknul, tak do zahoukání megafonu byl mrtvý. Takhle to šlo dokola, a když zahoukali naposledy,

všichni se vrátili do školy. Tam byla chvíli pauza a vedoucí sečetli počty zvířat skupinek. Zvítězili červení, druzí byli bílí a třetí žlutí. Pak se ptali na otázky a skákali jsme po číslech. Pak byla večeře. Potom se promítal Petr Pan, byla čajovna a ping-pong dole v hale. Pak malí měli večerku a velcí si do určitého času pouštěli kus filmu Habermannův mlýn. A pak šli spát. Večer jsme se ještě zapisovali do dílen.

V neděli jsme prováděli to, kam jsme se zapsali. Já jsem se zapsala do rukodělného workshopu, GPS a do multimediální dílny. To jsme dělali do oběda a po obědě (rizoto) jsme dobalili a pak jeli do Prahy. Celou výpravu jsem si moc užila a bylo to super.

Trochu jsme se zděsili, když jsme zjistili, že nám Klára odletí někam za moře. Trochu nás uklidnilo, že je to jen na dva týdny. Trochu jsme měli pocit, že bychom měli za Kláru udělat nějakou její práci. Trochu jsme ji udělali :-).

Právě středa 27. listopadu byla jednou z těch děr, co po Kláře zůstala k zaplácnutí. Nakonec se jí ujala Terka, která si pro děti vytvořila zajímavou prezentaci o vodě. Teď nemyslíme střediskovou vodu, ani jinou vodu, na které jsme jezdili na lodích. Šlo tu o vodu jako o základní světovou komoditu.

Nově teď víme o světové chartě pojednávající o vodě. O tom, kolik vody spotřebuje průměrný obyvatel střední Afriky, nebo někdo, kdo bydlí v USA. Jak šetřit vodou. Proč Aralské jezero vysychá. Co se stane, když nemáme čistou vodu, a další zajímavosti o vodě. Ochutnávali jsme různé balené vody.

V podobném kabátu čeká tato prezentace i vlčata a světlušky po novém roce.

Klíče k pokladu 1. 12. 2013

Jeli jsme v neděli z Anděla do zahrad Pražského hradu, kde jsme za úkoly získávali klíče k pokladu. Například jsme hráli na hradní stráž, kterou museli děti z druhého družstva rozesmát. Potom jsme poznávali známé osobnosti a hráli další hry. Přešli jsme na Petřín, kde jsme hráli štafetu a na hřišti jsme závodili v běhání a podlézání. Cestou do pokladnice jsme se zastavili v klubovně na horkou polévku, čaj a sušenky. Také zde oba dva týmy soutěžily. Museli jsme získat

duhový klíč, kterým se otevřela pokladnice, která byla u zámku. Tam jsme „vytūkali“ heslo a štafetově jsme si běhali pro poklad.

OSTATNÍ

QR kódy

Mamut

Možná jste se s tím již setkali a tento článek vám nic nového neřekne. Ovšem pokud vám tyto černé čtverečky nic neříkají, tak bedlivě čtěte! Bylo nebylo.....

Nejdříve něco k historii QR. První větší použití QR kódů bychom mohli datovat od roku 2000, kdy byl celosvětově přijat a zpracován normou ISO 18 004. V roce 2006 byl kód upraven do dnešní podoby.

Jedná se vlastně o obdobu čárového kódu, jaký vídáme na potravinách. QR je ale mnohem "chytřejší" než jeho předchůdce. Má velké množství vnitřních ochran, které mu zaručují čitelnost i při poškození. Dokáže uložit mnohem větší množství dat. V dnešní době se používá hlavně formou internetového odkazu na reklamách. Hojně využití má také v inventarizaci majetku. Podívejte se v moderních nových budovách, jako je třeba Národní technická knihovna, na jakýkoliv kus nábytku nebo techniky. Všude najdete štítek s QR kódem. České dráhy používají technologii QR kódů na označení jízdenek koupených přes internet. Na naší úvodní stránce najdete QR kód s odkazem na minulá čísla časopisu. U článků je QR kód s odkazem na fotky z akce.

To je vše hezké, ale jak ho přečíst? Nejčastějším médiem v dnešní době, které čte QR, jsou chytré telefony. Na každý operační systém můžete najít jednoduché aplikace na čtení QR kódů. Jen namíříte kameru vašeho telefonu na kód a on ho přečte. Automaticky přejde na internetovou adresu. Nebo vám jen zobrazí text schovaný v kódu. Programy pro čtení kódu jsou samozřejmě dostupné i pro normální počítače. Internet je doslova plný těchto programů.

Na závěr přidám ještě návod na tvorbu QR kódů. Není toho moc, co sem psát. Jak je internet plný čteček, tak je plný programů, které kódy tvoří. Napíšete text. Dáte konvert, nebo převést, nebo vytvořit a máte QR kód, který si jen uložíte do počítače jako obrázek. Pak ho můžete libovolně přidávat do svých prací a textů podle libosti.

Pokud by vás zajímal způsob vytváření QR kódů, tak bych doporučil zdroje jako wikipedie, nebo odborné technické články plující v oceánu internetu. Způsob je ryze matematický a vždy stejný, takže by se od sebe články neměly nijak lišit.

Obrok 18.-22. 9. 2013

Áďa

Letošní rok jsem měla tu čest zúčastnit se báječné, svěží, neokoukané akce, jejíž název přesně odpovídá její častosti (velmi ošemetný výraz, přesto mě nenapadá lepší). ObRok...jéééééééj.

Termín byl naplánován na červen, bohužel v tu dobu se přes hrad Švihov, kde se měla akce konat, prohnala povodeň, a tak byla přesunuta na půlku září. Deštivé, chladné, blátem protknuté září. Místo zůstalo stejné.

Kvůli škole jsem bohužel nemohla jet na celou dobu (tj. 18.-22. září), ale jen na sobotu a neděli. Nechtělo se mi jet samotné, tak jsem řekla Křečkovi z PaVu, ať jede taky. Dorazili jsme na místo

v pátek večer, hned jsme poznali vážné ohrožení teroristy, když nás u vchodu kontrolovali jednotky SOS (Skautská ochranná služba), a postavili si Křečkův báječný, LETNÍ stan, který byl opravdu absolutně perfektní, až na detail, že mu chybělo tropiko. Naštěstí nás zachránily drahé dámy z Minnehahy, jejichž stanové umění je zřejmě na stejné úrovni jako naše a přebývala jim celta, kterou nám zapůjčily.

Páteční večer se konaly koncerty. Nepamatuji si, jaká hudební uskupení se nám představila, ale jsem si jistá, že měla za úkol nás všechny zabít. Šla jsem spát hodně brzo, ale do stanového městečka byla slyšet každá nota. Následkem toho se mi v noci zdály hrůzy, z nichž mi zbělely vlasy, a musím od té doby nosit paruku.

Na druhý den jsem úspěšně zaspala budíček, rozcvičku, nástup i čas, který byl vyhrazen pro snídani. Vstala jsem tedy, rychle do sebe hodila jakousi podivnou hmotu, kterou jsem našla v batohu, a utíkala na program. V sobotu se totiž odehrávaly informační přednášky, které si každý účastník mohl sám zvolit. Jako první mě čekala krizová intervence (linka bezpečí). K mému překvapení jsem zde potkala bývalého člena našeho oddílu Vojtu Milka (nyní známého pod pseudonymem Bobr). Přednáška mě nijak nenadchla, o to víc jsem se těšila na besedu se členem skupiny

Ztohoven Romanem Týcem, kterého známe v souvislosti s vězněním za výměnu panáčků na semaforech v Praze. Ani tato přednáška nebyla moc zajímavá. Všechny přítomné slečny sice potěšilo, když si mladý umělec (s knírem!) sundal tričko, aby nám mohl ukázat své tetování s Rychlými šípy, a všechny pány s prohlášením, že „ženský nemaj ve Stínadlech co dělat“, ovšem to je tak vše.

Následoval oběd, po něm jsem se vypravila na vyprávění pana Navrátila, pamětníka Junáka z foglarovských dob. Už moc nevím, co říkal, protože jsem usnula a vzbudilo mě až kolování fotografií, na kterých byl pan Navrátil vyobrazen jako kluk, či podoba pana Foglara za mlada (krasavec ve skautském klobouku!). Pak měla následovat další přednáška, ale tu jsem vynechala. Ani jsem nevěděla, na co mám jít, a tak jsem utekla do krčmy na kofolu.

Bylo mi dovoleno povečeřet ze zásob členů PaVu (Gymi, Bubla a Radar), což bylo dobře, protože jsem si chytře nepřivezla žádné jídlo. Po večeri se polovina areálu odebrala na koncert umělce jménem Voxel, kterého neznám a radši ani znát nechci, podle toho, co tam prováděl. Pak už zbyl jenom

konečný ceremoniál a pompézní ohňostroj, který rozdmýchal nadšení v mnoha mladých srdcích. Nakonec nám frikulíni (ano, opravdu si tak říkali, nedělám si z nikoho legraci), neboli organizátoři akce poděkovali za účast a nyní doufají, že se s námi uvidí opět za dva roky.

Se mnou tedy ne! Děkuji.

V dnešním čísle Kolíčku se podíváme na výběr spacáku. Pro naši činnost je spacák naprosto klíčový. Používáme ho na výpravách a hlavně potom na táboře. Níže vám popíši některá fakta o spacácích a přidám několik praktických zkušeností, se kterými by jste při nákupu mohli počítat.

Ve všech kvalitních článcích o tom, jaký si koupit spacák, se dočtete, že neexistuje nic jako „univerzální“ spacák do každého počasí a každé teploty. Jakmile vám někdo začne tvrdit opak, tak doporučuji velkou ostražitost, protože dotyčný dané tématice buď nerozumí, nebo se vám pokouší vnutit něco, co vypadá lépe, než posléze funguje.

Při naší činnosti (výpravy a tábory) děti rozhodně nepotřebují spacáky do extrémních podmínek (reálně nepotkají teplotu nižší než 8 stupňů).

Když už je nakousnutá teplota, tak spacáky většinou nesou různá teplotní označení. Například: **Extrem: -10°C; Low comfort: 0°C; High comfort +10°C**. Nenechte se zmást nejnižší hodnou napsanou na spacáku. Zvláště u levnějších a zvláště u neznačkových spacáků tato teplota neznamena víc než číslo. Doporučuji vybírat podle prostředního nebo vyššího z čísel. Spacák, který je Extrém +10°C je vhodný maximálně doprostřed španělského léta. Pro nás bych doporučil spacák s Extrémem okolo nuly.

Pěřový, nebo z dutých vláken? Každé má své pro a proti. Ta nejdůležitější jsou zde:

Pěřový spacák

- + větší výhřevnost
- + nižší váha
- + déle vydrží (ale je nutné se o něj více starat)
- když navlhne, tak nehřeje

Dutá vlákna

- +vhodný pro alergiky
- +je výrazně levnější
- vyšší váha a objem
- kratší životnost (+-4 roky)
- +vlhký stále hřeje

Jak velký spacák? Do spacáku bychom se měli být schopni celí schovat a zavřít ho nad hlavou. Neměl by nám být nikde těsný, protože potom tím místem uniká teplo. Zás příliš velký spacák také není to pravé, protože v něm začíná být zima.

Stárnoucí spacák. Stáří spacáku a četnost jeho používání je také nutné vzít v úvahu. Spacák z dutých vláken po čtyřech až šesti letech ztratí téměř všechnu svoji výhřevnost. Proto je důležité právě spacáky z dutého vlákna po několika letech obnovovat. Péřové spacáky mají mnohem delší životnost, ale také jsou náročnější na údržbu.

Další drobnost, na kterou můžete narazit, je, jestli kupovat spacák se zipem, nebo bez. Spacáky bez zipu mají lepší izolační vlastnosti, ale je mnohem obtížnější sušení anebo vylízáni z něj.

Na závěr přidám svůj osobní názor na nákup spacáku. Myslím si, že není moudré kupovat malému dítěti spacák, do kterého "doroste", protože než do něj doroste, tak si prožije útrapy s tím, že je moc velký a těžký a když do něj doroste, tak už bude dost "jetý". Proto bych koupil spacák z dutých vláken a předpokládal mu životnost maximálně 4 roky (s ohledem na růst dítěte). Je levnější než péřový a když dítěti namokne na výpravě, tak neztratí své vlastnosti. Po péřovém spacáku bych se ohlížel asi tak okolo patnácti let, kdy se už dá odhadnout, jestli se jeho nákup vyplatí, nebo ne.

A je tu další recenze. Protože si myslíme, že lyžování je super, rozhodly jsme se prozkoumat **SKI AREÁLY DOSTUPNÉ Z PRAHY**

1. Areály pro nejmenší děti a začátečníky

Ski areál Chotouň

- www.vlekychotoun.cz
- pouhých 20 km od Prahy
- z Prahy dostupné i autobusem č. 444
- k dispozici jsou 3 vleky, nejdelší z nich má 300 metrů
- mírné sjezdové tratě určené dětem a začátečníkům
- v případě nedostatku sněhu používají sněžná děla
- otevřeno je denně od 9⁰⁰-21⁰⁰, areál je vybaven osvětlením
- půjčovna lyží a snowboardů - NOVĚ
- lyžařská škola
- celodenní jízdenka pro dospělé stojí 300Kč, pro děti 250Kč

Ski areál Šibeniční vrch

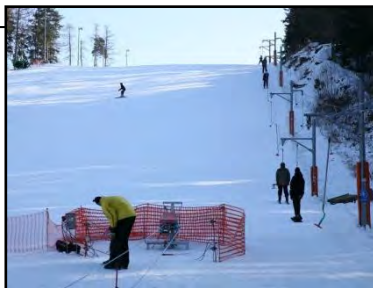
- www.sibeninivrch.cz
- cca 20 km od Prahy (Mnichovice)
- dětský park s volným lanem
- 250 metrů dlouhá sjezdovka
- umělé zasněžování a večerní lyžování
- cena o víkendu je pro osobu 200 Kč, během týdne 150 Kč (na menším vleku 100 Kč/60Kč)
- lyžařská škola
- v areálu se nachází největší srub ve střední Evropě
- děti mohou navštívit kozí chlívek

Ski areál Padák Příbram

- skipribram.cz

- cca 65 km z Prahy
- délka sjezdovky je 320 metrů
- zasněžování + umělé osvětlení
- lyžařská škola, půjčovna lyží
- přes týden otevřeno 16⁰⁰-20⁰⁰, o víkendech a svátcích 9⁰⁰-20⁰⁰
- cena: dospělý 400 Kč/400 bodů, dítě 320 Kč/400bodů (1 jízda = 10 bodů)

2. Areály pro větší děti a průměrné lyžaře

Monínec

- www.moninec.cz
- cca 70 kilometrů od Prahy
- nejdelší sjezdovka má 1200 metrů
- čtyřsedačková lanovka
- lyžařská škola s pohyblivým kobercem
- parkování zdarma
- snowtubing, snowpark
- zasněžování + večerní lyžování
- denní skipas za 500 Kč/dospělý a 375 Kč/dítě
- možnost ubytování
- pořádání různých akcí - testování lyží zdarma, Silvestr, a další...

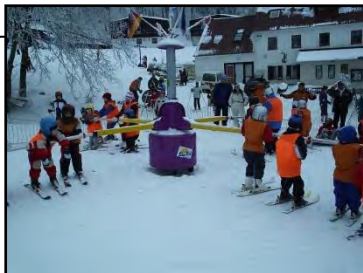
Obří sud - Javorník

- vzdálenost od Prahy je cca 100 km
- půjčovna lyžařských potřeb + lyžařská škola
- snowpark, dětský vlek, skicross
- cena pro dospělého 420 Kč/den, pro dítě 320 Kč/den, možnost rodinných skipasů
- noční lyžování, bobová dráha
- možnost ubytování
- otevřeno denně 9⁰⁰-16⁰⁰ + večer
- pořádání akcí - Mikulášská nadílka, Silvestr, a další...

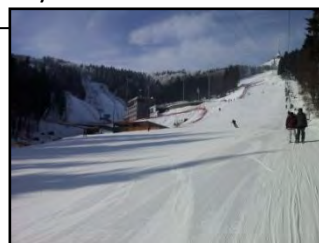
Telnice

- u Ústí nad Labem
- večerní lyžování, servis, půjčovna zimního vybavení
- celková délka tratí je cca 5 km
- 7 vleků + 9 sjezdovek
- bezplatné parkování
- otevřeno denně 9⁰⁰-16⁰⁰

Ski areál Ještěd

- www.skijested.cz
- cca 100 km od Prahy
- cena pro dospělého na 1 den je 590 Kč, dítě za 320 Kč
- možnost návštěvy běžeckého areálu Vesec a skokanského areálu Ještěd
- tipy na výlety: televizní vysílač a horský hotel Ještěd, ZOO Liberec, Centrum Babylon Liberec

Na co jsme přišli:

- 1) pokud jste začátečník, využijte areál Chotouň. Velikou výhodou vidíme v dostupnosti. Další výhodou je, že si zde můžete lyže půjčit. V případě, že by vás nebo vaše dítě lyžování nenadchlo (čemuž nevěříme) lyže či snowboard vrátíte a nebudou vám doma zbytečně překážet.
- 2) Na Monínci kladně hodnotíme testování lyží i čtyřsedačkovou lanovku, která je určitě příjemnější než kotva nebo poma.
- 3) Ze vzdálenějších areálů doporučujeme Ještěd, kde si po lyžování můžete jít zařadit do zábavního centra Babylon.

A kam nejraději jezdíme my? V České republice jednoznačně vede Rokytnice nad Jizerou, která je od Prahy už trošku dále, ale moc nám tam líbí. Ze zahraničí potom preferujeme okruh Sella Ronda v Itálii.

Lyžování zdar a na nějakém svahu na viděnou =>

Ve čtvrtek 14. 11. se konal střediskový sněm. Hmm, ty nevíš, co je to sněm? V tom případě si představ váš oddíl. Máte svého vůdce a jeho zástupce. Potkáváš se i s dalšími staršími, kteří vůdci pomáhají. Jsou tým a společně s tebou vytváříte oddíl. Více oddílů tvoří středisko, které má právní subjektivitu (může si pronajímat klubovny a dělat jiné činnosti, které oddíl podle zákona ČR dělat sám za sebe nemůže).

Středisko je řízené podobně jako oddíly, ale své vedení si musí zvolit. U oddílů je to jiné. Stávající vůdce oddílu si obvykle vybírá svého nástupce

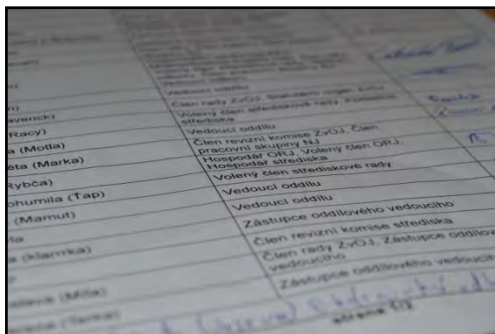
sám a žádné volby se nekonají. Střediskový sněm se koná jednou za tři roky. Volební právo mají členové střediska starší 18 let, kteří mají v Junáku oficiální funkci (tj. vůdci oddílů, zástupci vůdců oddílů aj.), ale přijít podívat se mohou i ostatní členové střediska.

Na „hiawaťáckém“ sněmu se nás sešlo s volebním právem celkem 20. Sešli jsme se v komunitním centru sv. Prokopa na Hůrce a zvolili jsme si staronového vedoucího střediska – Zbýňu, jeho nového zástupce – Ťapa a volené členy Bilba, Zuba a Motlu. K tomu ještě revizní komisi (kontroluje, zda středisko správně vede své hospodaření). V ní je Vlád'a a Veru.

Museli jsme si dále zvolit delegáty na další sněmy, které nás ještě čekají – okresní, krajský a Valný sněm Junáka. Možná je to na tebe příliš složité, zeptej se případně svých vedoucích a vše ti správně vysvětlí ☺.

Na sněmu jsme také otevřeli téma přejmenování české skautské organizace „Junák – svaz skautů a skautek ČR“. Od roku 2014 máme podle nového občanského zákoníku povinnost mít v názvu slovo „spolek“. Další důležité otázky o tom, kam budou čeští skauti směřovat v následujících letech, se budou řešit na Valném sněmu, kam za naše středisko pojedou Zbýňa a Gymi.

Na viděnou se těší Ťap.

Jamboree očima organizátora

Zbýňa

Je listopad 2012 a na střediskové radě rozebíráme právě proběhlé střediskové podzimky. Zjistili jsme, že podobná akce je z časových důvodů vedoucích, kteří na rozdíl od dětí nemají v době podzimních prázdnin na VŠ nebo v práci volno, neudržitelná. Byla by ovšem škoda, kdyby se děti napříč střediskem nemohly společně vidět při společné akci. A tak rušíme střediskové podzimky a akci nahrazujeme víkendovou výpravou na začátku listopadu. Termín je stanoven na 8. - 10. listopadu 2013 a Zbýňa dostává za úkol začít pro akci shánět vhodné prostory.

Je začátek květně a s prostory to vypadá

bledě. Podle předběžného zájmu se totiž akce zúčastní až 100, možná i více lidí, což okamžitě vyřadilo z úvah všechny skautské základny v Čechách. Zbývaly velké moravské základny Kaprálův mlýn a Domašov nad Bystřicí, tam vše zhatila cena za dopravu - České dráhy už nejsou žádná láce, zvláště u cest 270km daleko. A tak se zkoušely různé školy v okruhu cca 100km od Prahy, ale odpovědi z nich byly buď ty, že nebytovávají takto velký počet osob, nebo nebytovávají vůbec. V téhle chvíli přišla nenadálá záchrana v podobě doporučení od Magdy, vedoucí našeho pěveckého sboru Cantuta. Jednalo se o školu v Chrašticích nedaleko Příbrami. Za pár hodin jsem již mluvil s panem ředitelem - skautskou přezdívkou Marčellem, do dne byl potvrzen volný termín a škola předběžně rezervována. Během dvou týdnů jsme si s Marčellem vyměnili ještě pár mailů, jak si akci představujeme a co naopak může škola nabídnout. Kupodivu nabízela ještě mnohem více, než jsme si představovali - zajímavé možnosti sportovního vyžití, možnost využít téměř veškeré jiné vybavení školy, kompletní servis, co se týkalo jídla a úklidu, obrovskou školní zahradu a hlavně dostatečnou ubytovací kapacitu. Vystává však jeden problém, jak se na akci dopravíme? Nejbližší vlak stává téměř 10km daleko. Do Chraštic sice jedou přímé autobusy z Prahy, ale přepravit s nimi 100 lidí? Ale to už nějak vyřešíme, blíží se prázdniny a tábory, dokončujeme hodnocení kvality střediska a všichni tak máme aktuálně úplně jiné starosti.

Je po prázdninách, zářijové zasedání střediskové rady. Zbýňa má už nějaké představy, jak akci pojmout, stejně tak existuje několik variant, jak vyřešit

dopravu na akci. Nemáme však žádný stabilní tým, který by připravil akci po programové stránce a hlavně už je potřeba poslat co nejrychleji přihlášky rodičům dětí, aby na akci vůbec někdo odjel. Zbýňa si bere oficiálně na starost kompletní přípravu celé akce, dává dohromady tým. Zbýňa, Ťap, Vydra, Johnny, pomáhá Naďa Kramplová a Marka. Nejspíš vůbec poprvé v historii střediska se v přípravném týmu celostřediskové výpravy neobjevuje nikdo z aktivních vedoucích oddílů, kteří tak mají čas věnovat se svým neustále rostoucím oddílům a nazahlcují se ještě další prací. První stěžejní úkol je už výše zmíněná přihláška na akci. Zde vyvstává problém s finálním řešením dopravy, od kterého se bude odvíjet cena. Dopravou se intenzivně začne zabývat Zub, který dále zajišťuje i celé technické zázemí akce. Zjišťujeme, že uvažovaná varianta s posíleným vlakovým spojem je problematická, protože připojení dalšího vozu by zároveň znamenalo i výměnu lokomotivy za silnější. Zub nechává vypracovat cenové kalkulace u

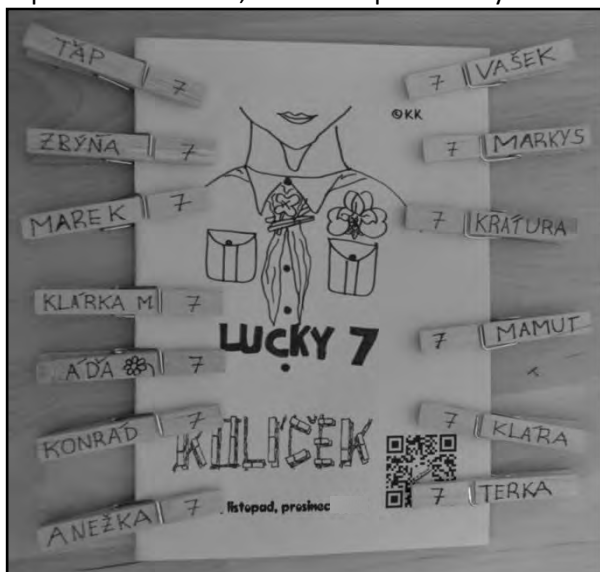
několika pražských autobusových společností, ceny jsou ale dost vysoké. Uvažujeme o kombinaci vlaku, linkových autobusů a aut. Nakonec je to ale Marčello (pan ředitel), kdo přichází s návrhem využít tamější malou autobusovou společnost, se kterou jezdí chraštická škola. Cena za dva autobusy tam i zpět menší než 20 tis. Kč rozhoduje a my tak zároveň

rozesíláme přihlášku rodičům. Z původně uvažovaného stropu 400Kč na dítě se nám daří klesnout až na 350Kč, respektive 300Kč u sourozenců. Současně s tím vším začíná pracovat programový tým akce, ze kterého nám díky nešťastným událostem odpadává Ťap, později se však zapojuje Kulan. První věc, kterou je potřeba vyřešit, je červená niť akce - neboli téma celé akce. Během týdne tak probereme několik různých konceptů, od vytváření unie spojených států, přes evropskou ZOO, kolonizaci Marsu až k finálnímu tématu moderních indiánů, které však bude vycházet z původní legendy o Hiawathovi. Tým pracuje především online, využívá mail, ale hlavně sdílené google dokumenty, samozřejmě se také i reálně schází, cca 1 krát týdně. Po určení tématu akce začíná vznikat kompletní harmonogram a začíná se tvořit konkrétní obsah jednotlivých programových bloků. Začínáme intenzivně dávat dohromady realizační tým akce, tedy lidi, kteří budou na místě a budou mít na starost jednotlivé aktivity. Znovu se snažíme oslovit lidi mimo oddílové vedoucí - na akci tak jede třeba ještě Bajt, Jakub Císař, Puštík. Johnny a Vydra postupně do určité míry přebírají vůdčí postavení v rámci přípravného týmu, vyjádřeno především jejich aktivitou a časem, který akci věnují. Tím tak uvolňují Zbýňovi prostor, aby se mohl mimo samotného jamboree věnovat i řízení střediska. A tak do velké míry právě díky jejich nasazení může celá akce skončit více než úspěchem.

Žila, byla jedna rozverná rodinka. Tatínek, maminka a jedenáct bratří. Trojčata, čtyřčata a dvoje dvojčata. Všechno to byli veselí chlapi. Jednoho dne se rodinka vypravila do lesa na houby. Jeli kvůli mamince, ta totiž houby nadevše milovala. Žertem občas tvrdila, že je miluje víc než vlastní děti, ale to milé děti lhala. Nuže rodinka chodila po lese a ne a ne nějakou houbu najít. V tom maminka spatřila, jak jeden její syn tahá obrovskou kládu. „Proč sebou táhneš ten strom?“ zeptala se dítko opatrně. „Líbí se mi mamí, chci si ho vzít.“ „Ne, to v žádném případě. Okamžitě to zahod', stejně ti to k ničemu není.“ „Ale maminko, mě to dělá radost.“ „Dobře,“ na to maminka „dělej si, co chceš, mě už to nezajímá.“ A tak se chlapec táhnul s kusem stromu. Ke konci dne už byli všichni unavení a tak se rozhodli jít domů. Všichni až na něj, protože neposlechl maminku, která mu dobře radila, aby sebou netáhl obří kládu, a umřel.

Jen malé poděkování všem, kteří nám pomohli vytvořit toto číslo!

.-|....|---|.---||.---|. -| |.---|...|. |--| |-.-.|. -|...|
 ---|.---|. ..|...| |-. -|---|. -..|..|-.-.|. |-. -| |-. -|-.|. |-.-.|
 -.-| |..-|--..| |..-|. -|. --.|. ..|-.|. |--..|-.|. -|...| |
 .---|.---|-. -|..-|-. -| |----|-. -.|. |...| |--|. -|. -..|---|
 ..-| |---|-. -|--|. |-.|. -..| |.---|.---|...|. -..|..|-.|. |-.|
 -|---| |-.|. |-. -|-. | |-.|. -| |--|. -|..|. -..| |-.|. |-. -|. -|
 -.-|-. -.|. | |-. -.|. -|...|---|. -..|. ..|...|..-| | |.---|. ...| |
 -|. |...|..|...| |...|. | |-.|. -| |...-|. -|-.|---|-. -.|. | | |

Kolíčkové informace

I ty můžeš psát do Kolíčku

Byl/a jsi na nějakém zajímavém místě?

Prožil/a jsi něco zajímavého?

Máš něco, co bys chtěl/a sdělit čtenářům?

Napiš nám na náš email casopis.kolicek@seznam.cz

kontakt na redakci:

casopis.kolicek@seznam.cz

Všechna čísla časopisu najdete na střediskových stránkách www.hiawatha.cz

na úvodní straně, nebo v záložce 156. oddílu.

